

kennis kan ik geen uitspraak doen over Pierre Vervloesem – zijn spelen en schrijven/componeren wezenlijke activiteiten. Ze kunnen niet zonder, en hoewel ze allebei een gevarieerd oeuvre kunnen voorleggen, met heel wat partners, is het niet eender wat en met om het even wie ze iets maken. Op die manier ontstaat in de loop der jaren en doorheen een diversiteit aan variaties een specifiek soort herkenning tussen de maker en zijn trouwe publiek, een herkenning die zich situeert op het niveau van het oeuvre van de maker. De trouwe toeschouwer is deelgenoot van de artistieke ontwikkeling van de maker, wat in het geval van Josse De Pauw nog meer een persoonlijke dan een vormelijke ontwikkeling is. In een interview met Veerle Keuppens over *Weg* zegt Josse De Pauw: 'Als ik moet kiezen, dan kies ik absoluut om mij goed te voelen op het toneel en ik heb er mij nog nooit zo goed op gevoeld als tijdens deze productie. Ik zoek echt iets te creëren in een situatie waarin ik zeer graag leef. Ik zoek niet naar een bepaalde vorm van theater; ik zoek echt naar mijn genot en als dat

te delen valt, dan liefst met zoveel mogelijk mensen.' (*Carnet*, september '98)

Zo kom ik bij een derde reden waarom ik *Weg* als erg authentiek ervaar. Vanuit mijn trouwheid met het werk van Josse De Pauw ben ik er zeker van dat *Weg* een belangrijke stap is in zijn oeuvre. In *Weg* smelten thema's en talen – waaronder ook de muziek – die hij al eerder exploreerde samen in een zelden gezien organisch geheel. En om het in een parafrase van zijn eigen tekst te zeggen: zo vurig is Josse De Pauw nooit geweest in zijn werk, maar nooit voorheen zo zichtbaar. In het vermelde *Carnet*-interview zegt hij: 'In *Weg* gaat het niet om iets kunnen, maar wel om iets durven laten gebeuren.'

Beginnende makers missen uiteraard een oeuvre waarin ze stilaan zichtbaar worden voor wie hun werk volgt, maar dat is nog geen reden om zich – in naam van de authenticiteit – maar meteen prijs te geven. Vooral in theater met jongeren is het al geruime tijd in om 'zichzelf' te laten zien en meer dan eens leidt dat tot niet veel meer dan een opzichtige of

gênante flirt met zogenaamde intimiteit en kwetsbaarheid. Vooral met het oog op een potentiële artistieke ontwikkeling is dat spijtig. 'Het dagboek, als begin van literatuur, is meteen het einde ervan', schrijft Patricia de Martelaere. De bezeten dagboekschrijver bereikt nooit het niveau van de echte artistieke vormgeving omdat hij in zijn schrijven niet echt verder komt dan zijn eigen ervaringswereld. 'Dit is de draagwijdte van Anaïs Nins bittere verwijt aan haar "liefste dagboek": "Je hebt mij als kunstenaar tegengewerkt." Want in het dagboekschrijven gaat het altijd in de eerste plaats om de schrijver, en niet om het werk.' De authenticiteit van de kunstenaar toont zich doorheen zijn werk, en dat vraagt tijd.

projecten
producties
premières
smaakmakers
workshops
café-théâtre
tentoonstellingen
surprise

02-21 999 21

info en reserveringen

BRONKS

BRIALMONTSTRAAT 11 1210 BRUSSEL

met : Walpurgis, Wederzijds, Ad van Iersel en Bram Wiersma, Pascale Platel, Dimitri Leue, Tine Reymer en Warre Borgmans, Bart Van Lierde, Gerhard Jäger, Chassez le naturel, Dito'Dito, Mieke Smalle, Anita Daulne, Mieja Hollevoet, Peter Zegveld, Inèz Derksen, Ibycus, de bloedgroep, luxemburg, Speeltheater Gent, Bernard Van Eeghem e.a.